

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. ledna 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michaely Pařízkové odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum] a městského státního zástupce v Praze proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022 č. j. 42 T 8/2021 – 1323 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. se z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušuje, a to v odsuzujícím výroku o vině a trestu u obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], a ve zprošťujícím výroku týkajícím se obžalovaného [jméno] [příjmení].

Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. se znovurozhoduje tak, že obžalovaní

[jméno] [příjmení], [datum narození] v Berlíně, Spolková republika Německo, podnikatel, trvale bytem [adresa],

[jméno] [příjmení], [datum narození] v Karvině, dělník, trvale bytem [adresa],

[jméno] [příjmení], [datum narození] v Mostě, clientský poradce, trvale bytem [adresa],

jsou vinni, že

poté, co se poškozený [příjmení] [příjmení], [datum narození], dne 14. 1. 2021 kolem 15:30 hodin dostavil na předem sjednanou schůzku v sídle společnosti ZASTAVUZ s.r.o. na adrese Novovysočanská 934/2c, Praha 9, na které mělo být řešeno předání stavebního materiálu a vyúčtování zrušené zakázky pro firmu F & Flip s.r.o., a po té, co byl instruován, kam má materiál vyložit, když obžalovaný [jméno] [příjmení] čekal v blízkosti takto určeného místa a ukázal mu, že má materiál uložit do zadní malé místnosti, a když jej poškozený [příjmení] uložil, byl ze strany [jméno] [příjmení] udeřen patrně pěstí do oblasti obličeje, načež se mu [jméno] [příjmení] představil

jako "dobře placená ochranka" a ptal se ho, kde jsou peníze, které ukradl panu [příjmení], vyzval ho k vydání mobilního telefonu, což poškozený odmítl, a proto mu jej obžalovaný [příjmení] vytrhl, sdělil mu, že si má rozmyslet, co řekne, kde jsou peníze, poté z místnosti odešel a poškozeného zde uzamkl a zanechal ve tmě, přičemž asi po třech až pěti minutách se vrátil, opětovně ho udeřil zřejmě předloktím do čelisti, v důsledku čehož poškozený upadl a narazil hlavou o zeď, následně ho odvedl do kanceláře, kde již seděl obžalovaný [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a kde přikázal poškozenému, aby si sedl na zem s tím, že jestli se zvedne, dostane další ránu a že si má rozmyslet, co bude odpovídat, poté mu obžalovaný [příjmení] řekl, že je koště a plivl mu do obličeje a začal provádět vyúčtování, tedy určoval co zaplatí, co nikoliv, co, bylo dovezeno a co chybí. Poškozený uvedl, že jsou ještě nějaké věci v přední části vozu a dobrovolně vydal klíče, obžalovaný [příjmení] věci vyložil a klíče poškozenému následně vrátil, kdy následně obžalovaný [příjmení] spočítal údajnou škodu a požadoval zaplacení částky 150.000 Kč, a vystavil poškozenému doklad na částku asi 300 000 Kč, s tím, že tuto poškozený převzal v hotovosti a všechno udělá do půlnoci, jinak se částka zdvojnásobí, když se poškozený domníval, že může odejít, zareagoval obžalovaný [jméno] [příjmení] tak, že poškozený může požadované peníze poslat přes internetové bankovníctví ihned, načež se [příjmení] [příjmení] nejprve odmítl přihlásit do internetového bankovníctví, ale poté co mu obžalovaný [příjmení] sdělil, že ví kde bydlí, zmínil jeho rodinu a uvedl, že může mít problém, poškozený dostal strach i o svou rodinu a prostřednictvím internetového bankovníctví poslal platby ve výši 42.800 Kč z firemního účtu společnosti KAZA - chimney s.r.o., IČ: 04015185, č. účtu 115 [bankovní účet], a částku 37.000 Kč z osobního účtu přítelkyně [jméno] [příjmení], [datum narození], č. účtu [bankovní účet], obě platby na firemní účet společnosti ZASTAVUZ s.r.o., číslo [bankovní účet], které mu diktoval [jméno] [příjmení], kdy platby ověřil poškozený [příjmení] přes svůj mobilní telefon, který mu byl za tímto účelem vrácen, k čemuž mu zpřístupnil počítač obžalovaný [příjmení] nacházející se v kanceláři již v době nápadu obžalovaného [příjmení] o provedení platby přes internet, na žádost obžalovaného [příjmení] a po shora uvedené výhrůžce obžalovaného [příjmení], který již byl v tuto dobu v kanceláři přítomen, a poté, kdy zjistili, že poškozený [příjmení] [příjmení] nedisponuje požadovanou finanční hotovostí na bankovních účtech, k nimž měl dispoziční oprávnění, zbývající částku ve výši 70.200 Kč požadoval obžalovaný [příjmení] nadále uhradit do půlnoci, a to s tím, že pokud nezaplatí, tak bude platit dvojnásobek a najdou si ho, čímž způsobili společnosti KAZA - chimney s.r.o. škodu ve výši 42.800 Kč a [jméno] [příjmení] škodu ve výši 37.000 Kč,

tedy

obžalovaný [jméno] [příjmení]

proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

obžalovaný [jméno] [příjmení]

proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

obžalovaný [jméno] [příjmení]

úmyslně usnadnil jinému spáchání trestného činu, jehož se pachatel dopustil tím, že proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

čímž spáchali

obžalovaný [jméno] [příjmení]

zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku

obžalovaný [jméno] [příjmení]

zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku

obžalovaný [jméno] [příjmení]

pomoc ke zvlášť závažnému zločinu loupeže podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 173 odst. 1 tr. zákoníku

a za to se odsuzují

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tří) roků.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků.

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tří) roků nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 2 (dvou) roků nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání městského státního zástupce ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byli obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uznáni vinnými stručně řečeno fyzickým útokem a pohrůžkou bezprostředního násilí, to vše motivováno snahou získat neoprávněně od poškozeného [jméno] [příjmení] finanční prostředky, kdy útoku na poškozeného se obžalovaní dle soudu prvního stupně dopustili dne 14. 1. 2021 kolem 15,30 hodin na adrese Praha 9, Novovysočanská 934/2c, v sídle společnosti Za, každý z nich různým způsobem, ale ve vzájemné součinnosti (blíže je skutek popsán i shora, ve výroku tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Po právní stránce posoudil soud prvního stupně jednání obžalovaného [příjmení] a [příjmení] jako zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Jednání obžalovaného [příjmení] posoudil jako pomoc ke zvlášť závažnému zločinu loupeže podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

2. Za uvedenou trestnou činnost uložil městský soud obžalovanému [příjmení] podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Obžalovanému [příjmení] uložil podle stejných zákonných ustanovení úhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Obžalovanému [příjmení] uložil podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

3. V další části výroku napadeného rozsudku pak městský soud podle § 226 písm. c) tr. zákoníku obžalovaného [příjmení] zprostil obžaloby ze skutku, který stručně řečeno spočíval v tom, že v podstatě ve stejné době (rozdíl 30 minut) a na stejném místě, poté, co obžalované zjistili, že poškozený nedisponuje jimi požadovanou finanční hotovostí, a to ani na účtech, kdy měl obžalovaný [příjmení] společně s ostatními obžalovanými vůči poškozenému vytvářet atmosféru strachu, obžalovaný [příjmení] požadoval po poškozeném vystavit fakturu a obžalovaný [příjmení] poškozenému vyhrožoval, čímž se měl obžalovaný dopustit pomoci ke zločinu vydírání podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 175 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

4. Městský soud pak podle § 226 písm. c) tr. ř. zcela zprostil obžaloby obžalovaného [jméno] [příjmení] stran jednání, kterého se měl dopustit v souvislosti se shora uvedenou trestnou činností zbylých obžalovaných, která z jeho strany měla spočívat především v předchozí domluvě se spoluobžalovanými a ve vylákání poškozeného [příjmení] na schůzku v sídle společnosti Za. Měl se tak ve dvou skutcích dopustit pomoci k zvlášť závažnému zločinu loupeže podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 173 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, a pomoci ke zločinu vydírání podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 175 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

5. Proti rozsudku podali odvolání obžalovaní [příjmení], [příjmení] a [anonymizováno], všichni proti výroku o vině a trestu, a státní zástupce podal odvolání v neprospěch všech čtyřech obžalovaných, proti výroku o vině a trestu, resp. proti výroku o zproštění obžaloby.

6. Z odvolání obžalovaného [příjmení] se podává (ostatně v souladu s celou jeho obhajobou), že se naprosto necítí být vinným, popírá jakoukoli trestnou činnost. Je zřejmé, že nepopírá uskutečnění samotné schůzky v předmětnou dobu, a děj, který zachycuje videonahrávka z mobilního telefonu poškozeného, je rovněž podle odvolání nepopíratelným faktem, avšak odvolání zdůrazňuje, že o fyzickém kontaktu mezi obžalovaným [příjmení] a poškozeným nevěděl, nedal k němu žádný, ani rámcový podnět, a nedozvěděl se o něm ani při jeho inkriminovaném kontaktu s poškozeným od něho samotného, ani od obžalovaného [příjmení].

7. Poukazuje dále jednak na telefonickou komunikaci (WhatsApp) se spoluobžalovaným [příjmení] po datu 14. 1. 2021, kdy s žádným silovým řešením (pozn. – vůči poškozenému? ...obžalovaní popírali, že by se jednalo o komunikaci ohledně poškozeného...) nesouhlasil, tím spíše k tomu nedal žádnou instrukci. Dále odvolání uvádí, že pokud by skutečně s poškozeným jednal tak, jak on uvádí, patrně by i jejich následná komunikace (zprávy i hovory) zněla jinak. Uvádí na jednotlivých případech, že i poté jednal s poškozeným slušně.

8. Odvolání dále poukazuje na činnost poškozeného po údajném spáchání trestného činu, kdy nejel bezprostředně celou věc oznámit na policii, ale jel nejprve na jinou akci (pozn. pracovní) pro svého zaměstnance [příjmení].

9. Odvolání se dále zabývá obchodními vztahy obžalovaného [příjmení] a poškozeného, s tím, že radě návrhů na doplnění dokazování soud prvního stupně nevyhověl, přitom by šlo o důkazy zpochybňující kvalitu práce poškozeného i v jiných případech – tedy zejména v jiných případech.

10. Odvolání se zabývá i myšlenkou, zda by vůbec v jednání, kterého se tedy obžalovaný [příjmení] měl dopustit, byla naplněna skutková podstata zločinu loupeže v tom smyslu, že by se chtěl zmocnit cizí věci, když po poškozeném požadoval pouze navrátit peníze, resp. hodnoty, které mu předtím jako zálohy poskytl. Odvolání poukazuje na to, že dne 10. 11. 2021 uzavřel s poškozenými (tj. [příjmení], [jméno] [příjmení] a společností Kaza – chimney) dohodu, ve které je mimo jiné konstatováno, že společnost má za to, že dílo a zboží provedla pouze v rozsahu 308.000 Kč oproti přijatým zálohovým platbám ve výši 362.794 Kč.

11. Odvolání dále poukazuje na to, že i kdyby soud dospěl k závěru o vině, pak uložený trest je nepřiměřeně přísný. Je připomínáno, že obžalovaný [příjmení] je osobou netrestanou, nejedná se v jeho případě o typickou nebo převažující podobu trestného činu loupeže, ale o jednání v rámci obchodního vztahu, kdy navíc lze připustit, že inkasovaná souhrnná částka mohla být nejméně ve výši dluhu poškozeného vůči obžalovanému [příjmení].

12. Dále je uvedeno, že ještě před vynesením rozsudku zaplatil obžalovaný [příjmení] dotčeným osobám úhrnem částku 313.860 Kč, a jedná se tak o částku téměř čtyřnásobnou oproti té, která je napadeným rozsudkem považována za škodu. Jistě tak pomáhá poškozeným řešit jejich tíživou finanční situaci.

13. Odvolání navrhuje, aby opomenuté důkazy, resp. důkazy neakceptované soudem prvního stupně, byly provedeny u veřejného zasedání. Závěrem je navrhováno, aby byl napadený rozsudek v části týkající se obžalovaného [příjmení] zrušen.

14. Odvolání obžalovaného [příjmení] mimo jiné uvádí, že jako důkaz, který svědčí o tom, že se on dopustil násilí vůči poškozenému, či, že mu násilím vyhrožoval, lze označit pouze videonahrávku, ze které je však pouze zřejmé, že jednou poškozeného udeřil, byl na něj vulgární a odebral mu mobilní telefon (pozn. – vrchní soud zde podotýká, že již jenom uvedená část skutkového děje, obžalovaným takto i odsouhlasená, by postačovala k jeho odsouzení pro zvláště závažný zločin loupeže, neboť se násilím úmyslně zmocnil cizí věci – mobilního telefonu), kdy další závěry soudu, např. o tom, že obžalovaný [příjmení] poškozeného v místnosti zamkl, z videonahrávky nevyplývají, dle obžalovaného [příjmení] je naopak z videonahrávky zřejmé, že místnost uzamčena není, a ostatní závěry vyplývají dle odvolání pouze z výpovědi poškozeného, kterou však shledává odvolání nevěrohodnou v mnoha jejích částech.

15. Ohledně komunikace na WhatsAppu mezi obžalovaným [příjmení] a [příjmení] odvolání obžalovaného [příjmení] v podstatě uvádí, že jde o neurčitou komunikaci, navíc se uskutečnila, „dávno“ poté, kdy došlo k události, ve které je spatřován skutek, z jehož spáchání byl obžalovaný [příjmení] uznán vinným.

16. Také odvolání obžalovaného [příjmení] namítá neprovedení důkazů souvisejících se vzájemnými obchodními vztahy obžalovaného [příjmení], zpochybňuje stavební deník poškozeného, a na tomto základě zpochybňuje věrohodnost jeho výpovědi.

17. Tyto skutečnosti v odvolání dále rozvádí, kdy namítá, že poškozený neoznámil skutek ihned, ačkoli uváděl, že měl z jednání obžalovaných obavy, avšak trestní oznámení učinil s velkým časovým prodloužením.

18. Výpověď poškozeného o tom, že obžalovaný [příjmení] do místnosti vstoupil, když se patrně domníval, že poškozený odchází, je dle odvolání těžko uvěřitelná, kdy z foto ohledání místa činu je zřejmé, že z první do druhé místnosti vidět jednoduše nelze. Sám poškozený pak u hlavního líčení tvrdil, že k části skutku došlo v přední místnosti.

19. Odvolání obžalovaného [příjmení] dále uvádí konkrétní části výpovědi poškozeného [příjmení], kde má poškozený podle odvolání rozpory ve svých výpovědích z přípravného řízení a u hlavního líčení. Již na tomto místě považuje vrchní soud za potřebné uvést, že jde o výtky týkající se fakticky jiných obžalovaných, a nikoli činnosti obžalovaného [příjmení], proto je ani nepovažuje za nutné na tomto místě podrobně reprodukovat. Postoj k takovému způsobu obhajoby zaujme následně v další části odůvodnění tohoto rozhodnutí.

20. Obžalovaný [příjmení] je v další části svého odvolání toho názoru, že jeho jednání je prokázáno pouze v tom směru, pokud jde o videozáznam z mobilního telefonu poškozeného, a pokud by hlavní líčení proběhlo řádně, nemohl by být uznán vinným zločinem loupeže, kdy jeho jednání na nahrávce lze dle jeho názoru posoudit jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

21. Uložený trest je dle odvolání nesprávný, kdy by měl být uložen trest podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Je dále poukazováno na skutečnost, že obžalovaný [příjmení] se v hlavním líčení k části skutku doznal, jednání litoval a poškozenému se omluvil.

22. Závěrem odvolání obžalovaného [příjmení] navrhuje, aby byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

23. Odvolání obžalovaného [příjmení] vytýká soudu prvního stupně nesprávná a neúplná skutková zjištění, která, pokud jde o jeho osobu, mají dle tvrzení soudu spočívat v tom, že poté, co byl přítomen pohružce násilí vůči poškozenému, a v úmyslu přímém poskytl pomoc ke spáchání zločinu loupeže tím, že zpřístupnil poškozenému počítač pro uskutečnění bankovních převodů,

sdělil mu číslo účtu, na který měly být prostředky poukázány, s vědomím, že poškozený o své vůli tak činit nechce.

24. Odvolání opakuje obhajobu obžalovaného [příjmení], tedy že v době, kdy zpřístupňoval počítač, nevěděl o jakýchkoli výhrůžkách, a nebyl si vědomo toho, že poškozený nejedná o své svobodné vůli. Odvolání pak cituje jednotlivé pasáže poškozeného, v nichž poukazuje na rozpory v jeho výpovědích, s tím, že soud prvního stupně měl tyto rozpory odstranit. V rámci veřejného zasedání o odvolání obhajoba výrazně akcentovala skutečnost, že skutkový děj poškozený u hlavního líčení fakticky přemístil do jiné místnosti, je rovněž poukazováno na to, že poškozený seděl v průběhu jednání na skládací stoličce (štokrle), která je zachycena na jedné z fotografií pořízených při ohledání místa činu.

25. Odvolání dále poukazuje na jím tvrzené rozpory mezi stavebním deníkem společnosti Kaza – chimney a fakturací společnosti, která je rovněž součástí spisu, a poukazuje na fakturu č. 210100003 předloženou obžalovaným [příjmení].

26. Zabývá se rovněž okolnostmi oznámení trestné činnosti poškozeným, kdy je toho názoru, že věc byla oznámena se značným časovým odstupem, navíc měl poškozený uvádět, že byl napaden čtyřmi Ukrajinci.

27. Odvolání obžalovaného [příjmení] považuje výpověď poškozeného za nevěrohodnou, jako možnou motivaci nabízí neutěšenou finanční situaci s tím, že poškozený je v oddlužení. Odvolání dále namítá neprovedení důkazních návrhů soudem prvního stupně a vzhledem k celému obsahu odvolání navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

28. Odvolání státního zástupce (s ohledem na již shora uvedené) uvádí, že soud prvního stupně spojil celé jednání obžalovaných [příjmení] a [příjmení] do jednoho výroku s tím, že se jedná o jeden skutek a jednočinný souběh zločinu loupeže a vydírání. Odvolání však poukazuje na to, že jednočinný souběh těchto trestných činů je vyloučen, neboť trestný čin loupeže je k trestnému činu vydírání v poměru speciality.

29. Odvolání je dále toho názoru, že jednání obžalovaných mělo být posouzeno podle obžaloby, tedy jako zločin loupeže a vydírání podle § 173 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, resp. § 175 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku s tím, že se jej obžalovaní dopustili jako členové organizované skupiny. Prezentuje, že obžalovaný [příjmení] byl hlavní organizátor, uděloval pokyny, úkoloval obžalovaného [příjmení], aby poškozenému sdělil, aby zboží dovezl do sídla společnosti Za, a nikoli na stavbu, kde by bylo riziko, že by je někdo viděl, či do skladů, které měla společnost k dispozici. Dále kontaktoval a do místa setkání dovezl obžalovaného [příjmení], o jehož násilnické minulosti věděl, koordinoval s ním další postup, obžalovaný [příjmení] poškozeného napadl a vyhrožoval mu, obžalovaný [příjmení] na místo poškozeného vylákal, a bez jeho souhlasu vykládal z jeho vozidla zboží. Také si dle odvolání musel být vědom, že poškozený neprovádí platby dobrovolně, a byl si vědom toho, že obžalovaný [příjmení] má v plánu přinutit poškozeného k úhradě finančních prostředků. Poukazuje na posunutí doby setkání obžalovaným [příjmení], na to, že materiál mohl poškozený tomuto obžalovanému předat kdykoliv. Pokud jde o dobu, po kterou byl obžalovaný [příjmení] přítomen jednání vůči poškozenému, pak odvolání zdůrazňuje, že to bylo takřka po celou dobu, a pokud měl soud o tomto pochybnosti, měl poškozeného znovu předvolat. Odvolání je proto názoru, že i obžalovaný [příjmení] měl být uznán vinným tak, jak na něj byla podána obžaloba. Navrhuje napadený rozsudek zrušit ve výroku o vině u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] a požaduje rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu podané obžaloby (viz výše), u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] zrušit zprošťující výroky, a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

30. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

31. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Městský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl v zásadě ke správným skutkovým a částečně i právním závěrům, byť byl z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušen a vrchní soud sám rozhodl. Přesto stran samotných skutkových zjištění lze na odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě odkázat. Na podporu zjištěného skutkového stavu, k námitkám odvolatelů a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.

32. Je třeba uvést, že projednávaný případ, byť stran některých okolností je ne zcela jasný, je na druhou stranu poměrně jednoduchý v tom smyslu, že rozhodující důkazy jsou zcela jednoznačné, a je jich pouze několik. V podstatě pak jde o to, zda je výpověď poškozeného [příjmení] věrohodná, či nikoli. Vrchní soud předesílá, že zejména vzhledem k nepochybnému důkazu – videozáznamu z mobilního telefonu poškozeného – považuje výpovědi poškozeného za v zásadě věrohodné, samozřejmě i s ohledem na jejich obsah a další důkazy.

33. Pokud jde o shrnutí skutkového děje, který považuje vrchní soud za nepochybný, jakož i hodnocení důkazů, pak je celkem zřejmé, že na den 14. 1. 2021 na odpolední hodiny byla dohodnuta schůzka obžalovaného [příjmení], [příjmení] a poškozeného [příjmení] za účelem ukončení spolupráce poškozeného se společností Za, a to v sídle společnosti. Poškozeného o termínu informoval obžalovaný [příjmení], a taktéž již v odpoledních hodinách dal toto na vědomí obžalovanému [příjmení]. Obžalovaný [příjmení] kontaktoval obžalovaného [příjmení], a to zjevně pouze z důvodu nadcházející schůzky s poškozeným, a ze samotného průběhu dalšího děje, jakož i krajně nekonzistentních, nevěrohodných a vzájemně rozporupných výpovědí obžalovaných, v kombinaci s výpovědi poškozeného je zřejmé, že s ním musel domluvit následný postup, jinak by totiž následné jednání nejen obžalovaného [příjmení], ale všech obžalovaných bylo ve své podstatě naprosto nelogické a nesmyslné. Naopak domluva o násilném a výhrůžném jednání vůči poškozenému je vlastně jediným možným a logickým vysvětlením toho, co následně proběhlo. Ostatně ve svých procesních výpovědích oba obžalovaní doznávají, že obžalovaný [příjmení] kontaktoval obžalovaného [příjmení] právě a pouze z důvodu nadcházející schůzky s poškozeným.

34. Lze těžko uvěřit těm výpovědím obžalovaných ([příjmení], [příjmení]), že by obžalovaný [příjmení] měl z poškozeného strach, údajně proto, že s ním již v minulosti měl negativní zkušenosti v tomto směru. Poškozený toto popírá, ani obžalovaný [příjmení], který byl s poškozeným v kontaktu, a to i ohledně ukončení vzájemné spolupráce, o žádném strachu z poškozeného a případně násilném a výhrůžném jednání poškozeného nemluví, naopak uvádí, že z něj strach neměl. Je tak zřejmé, že obžalovaný [příjmení] se celé věci účastnil na výzvu obžalovaného [příjmení] s nepochybnou (alespoň rámcově určenou) domluvou, jak bude vůči poškozenému vystupovat. Jinak totiž nelze vysvětlit následný skutkový děj, který je prezentován poškozeným, z části objektivně dokumentovaný též videozáznamem z jeho telefonu, a částečně potvrzený též výpověďmi obžalovaných.

35. Když totiž poškozený do firmy Zastavuz přijel, před vchodem do firmy na něj již čekali obžalovaní [příjmení], [anonymizováno] a [příjmení]. Došlo k běžnému pozdravení, a pokud jde o dotaz obžalovaného [příjmení], zda je tam poškozený sám, pak je nutné skutečně připustit i jiný význam tohoto dotazu, než mu přikládá státní zastupitelství (tj. v podstatě příprava na nadcházející napadení poškozeného, resp. kontrolování situace z tohoto hlediska). Poškozený se dotazoval, kam má zboží dát („Kam to dáme“), obžalovaný [příjmení] mu poměrně nejistě odpovídá: „Tady to budu to...“, do toho mu vpadá obžalovaný [příjmení] poměrně jistě: „Pak to dáme do kanceláře“. Poté, co poškozený vezme kotel a jde s ním, někdo z obžalovaných (ze záznamu není zcela zřejmé, kdo, poškozený tvrdí, že obžalovaný [příjmení]), mu řekl: „Odneste to dozadu úplně“.

36. Poškozený pak jde s kotlem (bednou) do prostor firmy Zastavuz, kde je sám pouze obžalovaný [příjmení], ten poškozeného běžně zdraví, poškozený mu běžně odpovídá na pozdrav, nedochází k absolutně žádným nesrovnalostem, a obžalovaný [příjmení] zcela sám od sebe říká:, [jméno] dozadu, jo, poprosim“. Poškozený říká běžným způsobem:, hm“ a jde dále až na sociální zařízení (koupelna, záchod), kde je napaden.

37. Již jenom ze shora uvedeného je zřejmé, že obžalovaný [příjmení] byl seznámen s tím, o koho se jedná, kdyby o ničem nevěděl a,, o nic“ by nešlo, nebyl by absolutně žádný důvod, aby byl sám v prostorách firmy Zastavuz, nebyl by žádný důvod, aby oslovoval poškozeného a navigoval ho, kam má materiál složit, neboť neměl se společností Za nic společného, a nemohl v jejích prostorách kohokoli navigovat a vědět, zda dotyčný má krabici někam – a na jaké místo – složit. [příjmení] však věděl, kam má poškozeného zavést – a to do té,, nejnešikovnější“, nejméně praktické místnosti, kam by se materiál měl skládat. Jak je zřejmé z jeho následného jednání, nemohlo se jednat o žádnou náhodu, obžalovaný [příjmení] musel vědět, co má dělat, a činil tak bez jakéhokoli zaváhání. Domluva nejméně s obžalovaným [příjmení] stran těchto skutečností je tak nepochybná, obžalovaný [příjmení] by sám od sebe vůbec nemohl vědět, co a vůči komu má dělat a následný způsob jednání obžalovaného [příjmení] předchozí domluvu pouze potvrzuje.

38. Když v koupelně dává poškozený krabici na zem, je fyzicky obžalovaným [příjmení] napaden (potvrzeno též samotnou výpovědí poškozeného, byť v této době je ještě vše nahráváno), obžalovaný [příjmení] mu nato říká, s kým si myslí, že se baví a koho okrádá, poškozený se zjevně překvapeně ptá, koho okrádá, načež se jej obžalovaný ptá, jestli ví, kdo je, poškozený říká, že to vědět nemusí, načež obžalovaný ještě zvýší hlas, jestli to poškozený chce vědět, poškozený již se zjevnou obavou v hlase říká:, no tak dobře“, načež obžalovaný říká:, Tak, já jsem dlouholetý kamarád, ochranku dělám 8 let, teď dám /pozn. dal jsem – není zcela rozumět/ jenom facku, vůbec to nezkoušej. Telefon odevzdej.“ Poškozený na to říká, Já ho nemám“. Obžalovaný reaguje:, Urychleně“. Poškozený opakuje, že ho nemá, a obžalovaný opět opakuje:, Urychleně mi odevzdej telefon!“ Zároveň je zřejmé, že dochází k fyzické agresi vůči poškozenému – obžalovaný [příjmení] bere poškozenému telefon. Poté, co se již telefonu zmocnil, uvádí:, A rozmysli si dobře – teď se zamklo /pozn. nebo jsem zamknul – není zcela rozumět/ – a rozmysli si dobře, co mi řekneš. Kde jsou peníze ...“ Poškozený se ptá:, Jaký peníze“, a obžalovaný [příjmení] mu říká:, Kde jsou za kotle.“, načež nahrávání končí.

39. Opět je tak zřejmé, že obžalovaný [příjmení] byl předem s obžalovaným [příjmení] domluven, věděl, o co se jedná, když se ptal, kde jsou peníze za kotle. V žádném případě se tak nemohlo jednat o jeho samostatnou iniciativu, o které by tedy nejméně obžalovaný [příjmení] nevěděl. Obžalovaný [příjmení] nepůsobil jako žádná prevence konfliktu, ale jako fyzický agresor vůči někomu, kdo nebyl agresivní ani náznakem.

40. Ze shora uvedeného – samozřejmě s odkazem na napadený rozsudek a obsah spisu – je mimo jiné nepochybné, že obžalovaný [příjmení] při účasti s poškozeným v koupelně zamkl – viz záznam shora. Evidentně se nejednalo o to, že by obžalovaný [příjmení] řekl:, Teď se zamknul“, přičemž by mělo jít o to, že se zamkl mobilní telefon poškozeného, jak se snažil tvrdit obžalovaný [příjmení] u hlavního líčení (viz č. l. 1040 spisu). Jednak jde o argument s minimálním potenciálem inteligence, zcela nevěrohodný, obžalovaný [příjmení] by neměl žádný důvod sdělovat poškozenému, že se mu zamkl telefon, jednak šlo o zjevnou nepravdu, neboť ze záznamu je zřejmé, že telefon ještě sice krátkou, ale nikoli zanedbatelnou dobu nahrával – viz další krátký,, rozhovor“ obžalovaného [příjmení] s poškozeným, uvedený výše pod bodem 38.

41. Poté, co obžalovaný [příjmení] koupelnu opustil a poškozeného v ní opět zamkl, v ní byl poškozený cca 2 – 5 minut. Je třeba uvést, že v rámci běžného vyřizování obchodních vztahů jde o okolnost nevysvětlitelnou, neboť za uvedených okolností je i doba byť dvou minut pobytu v zamčené, neosvětlené místnosti, po předchozím fyzickém napadení, v podstatě nekonečně dlouhá a zejména zcela bezdůvodná – proč by měl poškozený setrvávat v uvedené místnosti?

Kriminální činností obžalovaných – v tomto směru nejméně [příjmení] a [příjmení] - jde ovšem o záležitost zcela pochopitelnou a vysvětlitelnou.

42. Přitom se obžalovaný [příjmení] nikterak neznepokojoval, nedivil se, proč je poškozený zavřen a setrvává v uzavřené místnosti, ze které nepřišel sám o své vůli, ale opět pro něj obžalovaný [příjmení] došel, a to v době, kdy ve vedlejší místnosti již seděli, vyjma obžalovaného [příjmení], všichni obžalovaní – tj. [příjmení], [příjmení], [příjmení], přičemž – ve stručnosti – měli [příjmení] a [příjmení] připravovat materiály pro vypořádání obchodního vztahu s poškozeným. Opět – jaký by byl důvod, aby tomuto nemohl být poškozený přítomen?

43. Po přivedení poškozeného mu někdo z obžalovaných – [příjmení] nebo [příjmení] (je faktem, že v tomto se údaje poškozeného liší) řekl, aby si sedl na zem. Poškozený pak byl nucen sedět na zemi po celou dobu takového, „jednání“, až do doby, než byl donucen provést převod peněz na počítači. K této skutečnosti, kterou poškozený uvádí od počátku a neměnně, lze dodat, že obhajoba obžalovaného [příjmení] se mýlí ve svém tvrzení, že poškozený seděl na skládací stoličce (štokrle), která je zachycena i na fotodokumentaci při ohledání místa činu. Žádná taková stolička, štokrle, tj. nástroj k sezení, na dostupné fotodokumentaci na č. l. 434 – 447 zachycena není, na č. l. 444, fotu č. 16, je zachycen malý, neskládací stolek, zjevně nesloužící k sezení, jde prostě o malý stolek, který ani při nejlepší vůli nelze nazvat, „štokrlem“. Zároveň by nebyl vůbec žádný důvod, aby poškozený neuvedl event. věc, na které seděl, pokud by tomu tak opravdu bylo.

44. Následovalo další jednání, které napadený rozsudek popisuje, poškozený byl donucen učinit převod peněz prostřednictvím počítače, byla mu předána další listina s finančním požadavkem, na jejímž vyhotovení se podílel i obžalovaný [příjmení], to vše za občasného (i předchozího) vyhrožování obžalovaným [příjmení] jakož i obžalovaným [příjmení] (když nezaplatí, bude to dvojnásobek a najdou si ho).

45. Všem jednání po přivedení poškozeného z koupelny byl přítomen obžalovaný [příjmení], obžalovaný [příjmení], téměř všemu obžalovaný [příjmení], a nejméně v rozsahu určeném městským soudem též obžalovaný [příjmení]. Ze shora uvedeného je zřejmé, že na celé věci museli být od počátku domluveni nejméně obžalovaní [příjmení] a [příjmení], nejpозději po vyslechnutí výhrůžek na adresu poškozeného též obžalovaný [příjmení], který se však k jednání obžalovaných příčinnivě přidal, a pomáhal jim získat pod pohrůžkou násilí od poškozeného peněžní prostředky. Přitom je namístě se zmínit o tom, že všichni tito tři obžalovaní se delší dobu znají, nepochybně dobře, tedy i s vědomostí různých zážitků a činností z jejich života. V této souvislosti není od věci připomenout, že obžalovaný [příjmení] má do současné doby v opisu rejstříku trestů dvanáct záznamů, pro majetkovou i násilnou trestnou činnost, i pro trestný čin loupeže. Obžalovaný [příjmení] pak má v opisu rejstříku trestů celkem šestnáct záznamů, převážně pro majetkovou trestnou činnost a maření výkonu úředního rozhodnutí.

46. Jak vrchní soud provedením listinného důkazu na č.l. 451 zjistil, obžalovaní [příjmení] a [příjmení] se znají nejméně od roku 2017, kdy společně s další osobou byli společně v podstatě správně určeni jako podezřelí vymahači dluhů, na které zavolala policii jiná osoba. Vrchní soud konstatuje, že takový důkaz provedl především proto, že nepochybně a objektivně zachycuje známost obžalovaných [příjmení] a [příjmení] již v roce 2017, navíc zjevně při poněkud zvláštní činnosti (vrchní soud je však dalek toho konstatovat, že by se jednalo o činnost protiprávní).

47. Lze připomenout i telekomunikaci (WhatsApp) mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] v únoru a březnu roku 2021, kdy mimo jiné probíhá i diskuse o tom, zda nějaká osoba obžalovanému [příjmení] cosi zaplatí či nikoli. Obžalovaný [příjmení] zjevně navrhuje opakovaně jakési silové řešení, s tím, že je možné dát instrukce, „Sosnovi“, také o něm se zmiňuje opakovaně. Není sice zřejmé, že by se v daném případě nutně jednalo o poškozeného (byť je to možné, zejména i s ohledem na časové souvislosti), nicméně pokud by se jednalo o někoho jiného, pak by šlo o obdobný způsob řešení, jako v případě poškozeného [příjmení].

48. Shora uvedené skutečnosti dokumentují dobrou známost všech tří obžalovaných [příjmení], [anonymizováno] a [příjmení], včetně způsobů řešení, „obchodních“ problémů. V této souvislosti vrchní soud podotýká, že zejména z těchto důvodů považuje činnost obžalovaného [příjmení] nejméně za přistoupení k trestné činnosti spoluobžalovaných již probíhající, což nelze zcela bezpečně uvést u obžalovaného [příjmení], jak bude dále odůvodněno.

49. V podstatě všechna odvolání obžalovaných se soustředí na obchodní vztahy obžalovaného [příjmení] a poškozeného, se zdůrazňováním nesolidnosti poškozeného, neplnění smluv, závazků a podobně, včetně snahy o prokázání nesolidnosti poškozeného i v jiných, nesouvisejících případech, s jinými podnikateli. Převážná část navrhovaných důkazů se dotýkala této problematiky.

50. Vrchní soud konstatuje, že vzájemnými obchodními vztahy obžalovaného [příjmení] a poškozeného (resp. společností, které zastupovali) se soud prvního stupně zabýval zcela dostatečným způsobem, v rozsahu potřebném pro aktuální trestní řízení tak, aby mohl celou věc posoudit. [příjmení] důkazů také provedena byla.

51. Zjišťuje se tak, že stran vzájemných závazků skutečně nastaly problémy ohledně zakázky, obžalovaný [příjmení], resp. spoluobžalovaný [anonymizováno] a [příjmení] je vysvětlují problémy ze strany poškozeného, ten naopak problémy ze strany obžalovaného [příjmení], resp. jeho společnosti Za.

52. Je třeba uvést, že trestní soud není tím, který by se měl dopodrobna zabývat obchodními vztahy těchto osob, pro trestní řízení jde o záležitosti od určitého, „levelu“ nedůležité a zbytečné. Bylo třeba samozřejmě zjistit, jaké skutečnosti k trestné činnosti vedly – tedy že k rozporům došlo, že obžalovaný [příjmení] měl u poškozeného přeplatek v řádu maximálně deseti tisíců korun, a že se dohodli na ukončení vzájemné spolupráce.

53. Vrchní soud kromě toho poukazuje na skutečnost, že při rozhodnutí, které učinil sám poškozený, že spolupráci ukončí (z jeho hlediska pro neplnění podmínek firmou obžalovaného [příjmení]), vrátil obžalovanému zcela obratem částku 100.000 Kč, kterou mu ještě předtím obžalovaný poukázal. To je pro vrchní soud velmi důležitým a dostatečným dokladem toho, že poškozený ve vzájemném jednání postupoval vůči obžalovanému [příjmení] poctivě, pokud by byl skutečně takový, jak se jej obžalovaný [příjmení] a spol. (včetně shánění kompromitujících materiálů na poškozeného) snaží vylicit, zcela jistě by si poskytnuté finance ještě ponechal.

54. Z výše uvedených důvodů jsou také veškeré návrhy na doplnění dokazování týkající se této problematiky nadbytečné, a soud prvního stupně, jakož i nyní soud odvolací, je s tímto odůvodněním zamítl.

55. Stran námitek obhajoby obžalovaných, že poškozený uváděl, že byl přepaden čtyřmi Ukrajinci, zda jde o důkaz, nejde o důkaz, tvrzení, že prokazuje nevěrohodnost poškozeného, vrchní soud uvádí, že jde o úřední záznam Místního oddělení Policie ČR Podolí ze dne 14. 1. 2021, ve spise na č. l. 37, kde je sice tato skutečnost uvedena, ovšem z dalšího textu úředního záznamu je zřejmé, že poškozený popisoval právě tuto předmětnou záležitost ve firmě Za, a nemůže se tak jednat o zaměnění s jiným skutkem. Poškozený byl k tomuto u hlavního líčení dotazován, reagoval dle vrchního soudu zcela logicky a spontánně, kdy opakovaně popřel, že by kdy uvedl, že jej přepadli Ukrajinci. [příjmení] jiné dodal: „Myslím si, že jsem průměrně inteligentní, a když znám tři lidi z těch čtyř a vím, že to nejsou Ukrajinci, tak nevím, proč bych říkal, že mě přepadli Ukrajinci. Myslím si, že takovej dement ještě nejsem“ (č. l. 1032 spisu, hlavní líčení ze dne 21. 2. 2022). Pouze poznámku – poškozený je vysokoškolsky vzdělán, má titul Ing.

56. Námitky obhájců tímto směrem jsou zcela bezpředmětné, neboť je zřejmé, o jakém skutku poškozený informoval, k žádnému jinému v ten den vůči jeho osobě nedošlo, a v žádné své výpovědi, která je tedy přímo za jeho přítomnosti zaznamenávána, nikdy neuvedl, že by jej přepadli Ukrajinci. Při vypracování úředního záznamu zjevně muselo dojít k „informačnímu šumu“ ze strany policisty.

57. Stejně tak zcela bezpředmětnými jsou námitky ohledně doby oznámení trestné činnosti. Poškozený toto zcela logicky vysvětlil, rodinu informoval ihned, následně se ještě postaral pracovně o svědka [příjmení]. I toho o trestné činnosti rámcově informoval. Doba oznámení není nikterak nepřiměřená.

58. Pokud pak jde o samotnou věrohodnost výpovědi poškozeného [příjmení], kterou se snaží všichni obhájci narušit (ostatně posledně shora uvedené skutečnosti jsou také součástí útoků proti věrohodnosti poškozeného), pak je třeba především konstatovat, že ve své podstatě a nejdůležitějších skutkových okolnostech jsou skutečnosti uváděné poškozeným konstantní, zcela věrohodné, částečně doplňované nezpochybnitelně objektivním záznamem z jeho mobilního telefonu. Městský soud proto nepochybil, pokud z jeho výpovědi vycházel.

59. Mimochodem, věrohodnosti výpovědím poškozeného dodává mimo jiné i telefonická komunikace s obžalovaným [příjmení], kdy již dne 30. 1. 2021 poškozený mimo jiné obžalovanému [příjmení] píše: „Co tím myslíte? Víím, že u soudu, kterým mi vyhrožujete, že budete mít plno podplacených svědků. Ale já nebudu sedět na zemi pod hrozbou bití, nebude mi nikdo flusat do ksichtu a budu mít právníka.“ Na tento text obžalovaný [příjmení] nijak nereaguje, ač by bylo výsostně logické, pokud by se nic takového nestalo, a on ničemu takovému nebyl přítomen, aby se např. poškozeného dotázal, o čem to mluví, resp. že vůbec neví, o čem se zmiňuje, apod. Reaguje pouze zprávou: „Slíbil jste, že mi doplatíte v pondělí dlužných 80.000 a postaráte se o revize. Proč se tak nestalo?“ (viz č. l. 399 spisu).

60. Je tak zřejmé, že i v této komunikaci, relativně nedlouho po skutku a ještě před zahájením trestního stíhání poškozený uvedl to, co i následně ve svých procesních výpovědích, a obžalovaný [příjmení] na takové – pro nevinnou osobu krajně znepokojující prohlášení – nikterak nereagoval.

61. Faktem je, že poškozený se ve svých opakovaných výpovědích nevyjadřuje vždy ke všem (převážně ne zcela podstatným) skutečnostem stejně. Nic to na jeho věrohodnosti nemění, je třeba si uvědomit, že poškozený byl zcela znenadání fyzicky napaden, opakovaně, byl ponižován, bylo mu vyhrožováno a byl nucen k vydávání peněz, to vše po dobu několika desítek minut, za přítomnosti (z jeho pohledu nepochybně, neboť se ho přinejmenším nikdo nezastal) několikanásobné přesily čtyř osob (tj. všech obžalovaných) v cizím prostředí, ze kterého neměl možnost uniknout. Již samotné přemístění krabice s kotlem bylo náročné, poškozený těžce dýchal, a po útoku obžalovaného [příjmení] měl strach, což bylo z jeho hlasu rozpoznatelné zcela evidentně, a tuto skutečnost neopomíjí ani ve své výpovědi.

62. Za takové situace se nelze vůbec divit, pokud si některé události nepamatuje zcela přesně, či je s odstupem času líčí částečně jinak, některé skutečnosti si pak může uvědomit třeba i později. Proto výhrady vůči rozporům v jeho výpovědích, na které poukazují odvolání obžalovaných, jsou nedůvodné.

63. To se týká i skutečnosti, ve které místnosti došlo k jednání s poškozeným poté, co byl obžalovaný [příjmení] vyveden z koupelny. Faktem je, že poškozený si u hlavního líčení nebyl jist. Popisoval zcela nepochybně markanty, které se v prostorách firmy Zastavuz nacházejí, a které částečně odpovídají první místnosti (po vstupu do prostor firmy, na fotodokumentaci např. foto č. 14, 15 na č. l. 440 – 441 spisu). Popisuje mimo jiné, že skrze okno dveří viděl venku obžalovaného [příjmení], který poté, když jej viděl, že vstává a má snahu odejít, vešel do prostor provozovny. Touto skutečností argumentuje také odvolání obžalovaného [příjmení], s tím, že z druhé místnosti (která totiž odpovídá popisu poškozeného) nemůže být ven vidět. Obhájce obžalovaného [příjmení] toto dokumentoval i při veřejném zasedání o odvolání na maketě obou místností, kterou odvolacímu soudu předložil.

64. Vrchní soud samozřejmě nemůže pozitivně vědět, v jaké místnosti k dalšímu jednání vůči poškozenému došlo, když byl vyveden z koupelny. Faktem je, že provozovna firmy Zastavuz se skládá (tedy alespoň v době ohledání místa činu dne 2. 6. 2021, tj. téměř pět měsíců po samotném

skutku) ze dvou hlavních místností. První místnost je ta, již zmiňovaná v předcházejícím odstavci, a vchází se do ní hlavním vchodem firmy, přičemž celá stěna se vstupním vchodem do firmy je průhledná, skleněná, a je od ní vidět i do druhé místnosti firmy, samozřejmě při otevřených dveřích v druhé místnosti, které jsou jinak pevné, neprůhledné (vše viz např. foto č. 10 na č. l. 438 spisu).

65. Zároveň je ovšem třeba argumentovat tím, že poškozený byl do místnosti přiveden nepochybně z koupelny, která se nachází až za druhou místností – vzhled této místnosti je zcela zřejmý zejména na fotu č. 18 a 19 na č. l. 442 a 443 spisu. Z této druhé místnosti vede dále chodba (na fotu č. 18 na č. l. 442) dveřním vchodem ze zelené stěny postupně do koupelny.

66. Nelze se nezmínit o tom, že poškozený při svém výslechu dne 24. 3. 2021 nakreslil náčrtek místa činu, kde byl držen (viz č. l. 247 spisu), kde obecně v podstatě popisuje - samotným umístěním – první místnost firmy, kde popisuje hlavní vchod do firmy, a jakousi předsíň (což v zásadě odpovídá fotu č. 16 na č. l. 441 spisu). V jeho nákresu ovšem prostorově následuje „připojení“ druhé, nikoli první místnosti, neboť vypracovává samostatný vchod do této místnosti, tj. samostatné dveře – ve skutečnosti (dle dostupné fotodokumentace) v první místnosti nejsou, jsou mezi první a druhou místností (zejména foto č. 14 na č. l. 440, resp. foto č. 19 na č. l. 443 spisu). Dále na náčrtku vyznačuje „vchod na záchod“ – tj. místnost (koupelna), kde jej napadl obžalovaný [příjmení], což je sice zcela správně, ale také ve druhé místnosti.

67. Za zmínku rozhodně stojí to, že při popisu vzhledu místnosti, kde se poškozený při „jednání“ s obžalovanými nacházel, a rozmístění jednotlivých věcí (např. sedačky, počítač, lednice) a obžalovaných, popisuje poškozený téměř naprosto přesně vybavení místnosti druhé (foto č. 18 na č. l. 442, resp. foto č. 19 na č. l. 443). S fotodokumentací souhlasí umístění sedaček, kde seděli obžalovaní [příjmení] a [příjmení], stůl u těchto sedaček, souhlasí umístění lednice, souhlasí umístění počítače (při ohledání již počítačů), a souhlasí již uvedený vchod do druhé místnosti z místnosti první, a vchod do chodby směrem ke koupelně. V rámci objektivit lze uvést, že by nemuselo souhlasit umístění pultu, pokud by se měl na mysli ten, umístěný v první místnosti od vstupu do objektu za bambusovým paravánem (např. foto č. 14 na č. l. 440 spisu).

68. Pro úplnost lze znovu připomenout, že při pohledu zvenku, od vstupních dveří do celého objektu, lze při otevřených dveřích do druhé místnosti vidět výšeč této místnosti včetně vchodu vedoucímu do chodby do koupelny, tedy mimo jiné i prostor před lednicí v druhé místnosti (viz např. foto č. 10 na č. l. 438, foto č. 14 na č. l. 440 spisu).

69. Kromě toho nemusí být od věci prohlášení poškozeného, že od spáchání činu došlo v uspořádání místností k určitým změnám, to vše navíc v kombinaci s dobou, kdy bylo ohledání místa činu prováděno.

70. Je třeba však podotknout, že je zcela nepodstatné, v jaké místnosti – po přivedení z koupelny – k jednání vůči poškozenému došlo, rozhodující je, zda a jakým způsobem k němu došlo. V tomto směru soud prvního stupně pochybnosti nemá, a nemá je ani soud odvolací. Logika věci samozřejmě napovídá, že k dalšímu jednání došlo v druhé místnosti, kde jednak umístění řady „stěžejních“ předmětů na fotodokumentaci souhlasí s náčrtem poškozeného ze dne 24. 3. 2021, jednak by nebyl důvod, aby byl poškozený veden dále do první místnosti. Zcela logickým se jeví např. to, že ihned po přivedení do místnosti mu bylo nakázáno, aby si sedl, přičemž on sám uvádí, že to bylo u lednice, což se vzhledem druhé místnosti naprosto souhlasí, a jde o místo ihned po vyjití z chodby vedoucí do koupelny.

71. Pokud jde tedy o účast jednotlivých obžalovaných a zvážení toho, zda a jakým způsobem ke skutku došlo, pak kromě odkazu na v zásadě věrohodné výpovědi poškozeného, videozáznam z jeho telefonu, důkazy o telefonní komunikaci jak obžalovaných, tak poškozeného a důkazy listinné, což vše vede k bezpečnému zjištění skutku v neprospěch obžalovaných, lze – kromě již shora uvedeného – uvést následující.

72. Výpovědi jednotlivých obžalovaných jsou v převážné většině krajně nevěrohodné, zejména v těch skutečnostech, kde se naprosto diametrálně liší od výpovědi poškozeného. Jsou spolu zjevně sesoulaďovány, a to v zásadě takovým způsobem, aby případná vina spočinula pouze na obžalovaném [příjmení] s tím, že on nebyl k ničemu instruován, jednal pouze ze své vůle, a o jeho násilném jednání neměli spoluobžalovaní pojetí. Vrchní soud již výše vysvětlil, že by se pak jednalo o naprosto nesmyslnou záležitost, kdy jednání a postoje jednotlivých obžalovaných by nebylo možné vůbec vysvětlit, takže stav, který se snaží obžalování nastolit, rozhodně nebyl.

73. Pouze jako několik nejkřiklavějších případů lze uvést to, zda obžalování [příjmení] a [anonymizováno] obžalovaného [příjmení] znali či nikoliv (obžalovaný [anonymizováno] dokonce původně ani nevěděl, zda ona, neznámá osoba, se kterou obžalovaný [příjmení] do firmy přijel /samozřejmě se jednalo o obžalovaného Valka/ byl muž či žena), obžalovaný [příjmení] v podstatě do poslední chvíle popíral, že by poškozeného fyzicky napadl, první (samozřejmě procesně využitelná) výpověď obžalovaného [příjmení] je zcela zmatečná, s naprosto nesmyslnými odpověďmi na zcela jasné otázky, takřka jakoby obžalovaný [příjmení] na místě ani nebyl. Je zde evidentní snaha všech obžalovaných popsat poškozeného [příjmení] jako naprosto nevěrohodného, včetně jeho způsobu podnikání, což se – ve srovnání s výpověďmi poškozeného a doklady, které k předmětné zakázce poškozený předložil – ve všech svých tvrzeních na pravdě jistě nezakládá.

74. Účast a roli jednotlivých obžalovaných tedy již popsal v napadeném rozsudku soud prvního stupně, a rovněž v tomto rozhodnutí i odvolací soud. Lze připomenout a doplnit, že obžalování [příjmení], [anonymizováno] a [příjmení] byli uznáni vinnými proto, že popis samotného skutku nepřipouští jiný výklad, než že spolu byli od počátku domluveni (to tedy nejméně obžalování [příjmení] a [příjmení]), obžalovaný [příjmení] se k nim přidal, přičemž byl svědkem vyhrožování poškozenému včetně jednání vůči němu, neboť to, aby obchodní partner seděl při jednání na zemi a bylo s ním jednáno nevybíravým způsobem, je samozřejmě krajně výmluvné.

75. Podstatnou roli pro vrchní soud pak hrála též nepochybná dlouholetá známost všech těchto tří obžalovaných, včetně bohaté trestní minulosti obžalovaných [příjmení] a [příjmení], to vše též v kombinaci s WhatsAppovou komunikací obžalovaného [příjmení] a [příjmení] ohledně zjevně naznačeného násilného vymáhání peněz i s odkazem na obžalovaného [příjmení].

76. Pokud jde o účast obžalovaného [příjmení], a tedy v jeho případě zprošťující rozsudek, pak vrchní soud skutečně velmi váhal, jaké rozhodnutí učinit, nakonec se však přiklonil k rozhodnutí soudu prvního stupně, byť ne se zcela shodným odůvodněním – nicméně na výsledek řízení stran tohoto obžalovaného to nemělo žádný vliv.

77. Především nelze s dostatečnou jistotou uzavřít, že by obžalovaný [příjmení] poškozeného na místo činu vylákal. Je to jistě jedna z možností, ale právě proto (viz zásada in dubio pro reo, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného) ji nelze brát jako tu jedinou a správnou. Skutečností totiž bylo, že již existovala ústní dohoda o ukončení spolupráce mezi (zjednodušeně řečeno) poškozeným a firmou Za, a bylo třeba vzájemné vztahy vypořádat. Na tom se zcela dobrovolně dohodli jak představitelé firmy, tak poškozený. Jestliže pak byl určen termín a místo vypořádání, s čímž poškozený počítal, včetně dodání již zakoupeného materiálu, a obžalovaný [příjmení] byl ten, který měl v zásadě takové vypořádání na starost po organizační a věcné stránce, pak nelze vzájemnou domluvu o času a místě setkání označit za vylákání poškozeného. Lze dodat i to, že poškozený domluvu o vzájemném setkání a vypořádání také jako vylákání své osoby nevnímal.

78. Z popisu skutkových zjištění je dále zřejmé, že obžalovaný [příjmení] vůči poškozenému žádné násilí ani pohružku násilí neužil, je zřejmé, že při odjezdu poškozenému nebránil v odvezení materiálu, který firmě Za nepatřil.

79. Vrchní soud je ovšem nucen konstatovat, že obžalovaný [příjmení] byl zcela nepochybně přítomen takřka celému jednání vůči poškozenému, což vyplývá zejména z výpovědi poškozeného,

a navíc je to výsostně logické při uvědomění si toho, že při ukončení spolupráce s poškozeným měl obžalovaný [příjmení] vlastně stěžejní postavení, pokud jde o poskytování konkrétních informací obžalovanému [příjmení] a stav zakázky. Také tímto směrem v rámci celého „jednání“ ve věci vystupoval, předkládal obžalovanému [příjmení] potřebné materiály. Těžko tak může uvádět, že se ho to vlastně netýkalo, a nezajímalo ho to. Skutkově je zřejmé, že musel vidět jednání obžalovaného [příjmení] a [příjmení] poté, co poškozeného obžalovaný [příjmení] přivedl z koupelny (seděl na místě vedle obžalovaného [příjmení]), musel vidět způsob, kterým obžalovaný [příjmení] (ale i [příjmení]) s poškozeným dále jednal, včetně toho, že poškozený seděl na zemi, byl nepochybně částečně přítomen i okolnostem ohledně zaplacení peněz prostřednictvím internetového bankovníctví. Obžalovaný [příjmení] je jistě nejméně průměrně inteligentní, aby viděl a domyslel si, že poškozený jedná proti své vůli, ovlivněn nejméně výhrůžkami dalších osob.

80. Nicméně faktickou skutečností je i to, že obžalovaný [příjmení] nepatří do oné skupiny zbylých obžalovaných, znal je minimálně (obžalovaného Valka vůbec), u firmy (resp. pro obžalovaného [příjmení] - /též firma F & Flip/) pracoval od poloviny prosince 2020, tedy velice krátkou dobu, a po skutku dne 14. 1. 2021 cca po třech měsících spolupráci ukončil. Jde v zásadě o bezúhonnou osobu. Na místě byl přítomen z titulu své funkce stavbyvedoucího, měl přehled o zakázce „Hošťálkova“, a musel tak podávat určité informace. Nelze u něj naprosto vyloučit, že na místě byl prostě z důvodů svého pracovního zařazení (a to nikoli pouze objektivně, ale i ze svého subjektivního hlediska), v podstatě ukončení spolupráce s poškozeným, a v tomto smyslu také jednal. Přímému fyzickému ataku vůči poškozenému přítomen nebyl, samozřejmě ale zaznamenal, jakým způsobem je s poškozeným jednáno.

81. Vrchní soud je tak názoru, že nelze bezpečně uzavřít, že by se obžalovaný [příjmení] úmyslně podílel na pomoci ke zločinu loupeže. O jiné právní kvalifikaci jednání spoluobžalovaných (vydírání) vrchní soud neuvažoval, jak bude dále uvedeno při právním posouzení celé věci.

82. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný [příjmení] byl přítomen valné části jednání zbylých spoluobžalovaných. Vzhledem k tomu musel nutně vnímat, že jde o jednání protiprávní, a snahu získat bezprostředně finanční prostředky výhrůžkami násilím. Nic proti tomu neučinil. U obžalovaného však nelze použít jinou právní kvalifikaci – u přečinu neoznámení trestného činu podle § 368 tr. zákoníku není zločin loupeže uveden jako ten, jehož neoznámení by bylo trestné.

83. U obžalovaného [příjmení] by mohlo přicházet do úvahy posouzení jeho jednání (spočívající v nečinnosti) jako přečinu nepřekážení trestného činu podle § 367 odst. 1 tr. zákoníku. Vrchní soud je však toho názoru, že lze použít ustanovení § 367 odst. 2 tr. zákoníku, kdy není trestný ten, kdo nemohl trestný čin překazit bez značných nesnází. Nelze prokázat, že by obžalovaný [příjmení] předem věděl, jakým způsobem se bude s poškozeným zacházet, a při skutku samotném již byl vystaven přímé, překvapivé konfrontaci. Pokud tedy taková situace byla, mohl mít zcela důvodné obavy, co by se dělo, kdyby se ozval s protestem proti způsobu jednání s poškozeným, a tak nečinil ničeho. Za situace, která na místě byla, pokládá vrchní soud takové jednání (nečinnost) ještě za krajně omluvitelné. Ze všech shora uvedených důvodů vrchní soud nakonec zprošťující výrok v případě obžalovaného [příjmení] akceptoval.

84. Pokud jde o právní posouzení celé věci a s tím související skutečnosti, pak je třeba naprosto odmítnout tezi obhajoby obžalovaného [příjmení], přednesenou u veřejného zasedání o odvolání, zda by obžalovaný [příjmení] požadoval, či se zmocnil „cizí“ věci, když mu poškozený dlužil. Desítky let je již judikováno (a nic se na tom do současné doby nezměnilo), že pro pachatele je cizí věc taková, kterou má poškozený ve své dispozici (nemusí být dokonce ani jejím vlastníkem), a vymáhání okamžitého zaplacení pohledávky použitím násilí anebo pohrůžky bezprostředního násilí naplňuje znaky objektivní stránky skutkové podstaty zločinu loupeže podle § 173 tr. zákoníku (viz např. rozhodnutí R 33/1991 – I). Navíc peníze nejsou individuálně určenou věcí, takže pokud jde o požadování financí z účtů poškozeného, resp. ještě další poškozené, jde samozřejmě zcela

jednoznačně o věc cizí. Obžalovaní pak jistě nejsou stíháni za „zmocnění se“ materiálu, který jim poškozený přivezl s tím, že jim jej také dobrovolně předá, v rámci vypořádání obchodního vztahu.

85. K celé věci je pak třeba především konstatovat, že se jedná pouze o jeden skutek – nenastalo žádné přerušování jednání obžalovaných, jejich jednání bylo pouze modifikováno, bez jakékoli časové prodlevy. K takovému závěru ostatně – pokud se vrchní soud nemýlí – dospěl i soud prvního stupně.

86. S touto skutečností pak bezprostředně souvisí i právní kvalifikace, jak ostatně v tomto směru správně namítá státní zástupce – jednočinný souběh zločinu loupeže a přečinu či zločinu vydírání není možný, neboť trestný čin loupeže je k trestnému činu vydírání v poměru speciality.

87. Vrchní soud souhlasí s tím, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] se veškerým svým jednáním uvedeným ve výroku tohoto odvolacího rozhodnutí dopustili zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve spolupachatelství, jednali společně, po předchozí alespoň rámcové dohodě, své jednání i během skutku postupně upravovali. Šlo však stále o jeden skutek. Obžalovaný [příjmení] s k nim přidal, bez významu jistě není, že i on věděl, že se bude vypořádávat vzájemný obchodní vztah. Nicméně jednal aktivně s vědomostí alespoň částečné činnosti spoluobžalovaných [příjmení] a [příjmení] (vyhrožování, způsob jednání s poškozeným), a se znalostí jejich osob. Dopustil se tak pomoci ke zvláště závažnému zločinu loupeže podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

88. Bylo nutné odmítnout tvrzení, že se obžalovaní dopustili trestné činnosti jako členové organizované skupiny. Organizovanou skupinou se podle dosavadní judikatury rozumí sdružení více osob, v kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost (viz např. R 53/1976 – II a R 45/1986). Musí jít o sdružení nejméně tří odpovědných osob.

89. O účasti obžalovaného [příjmení] již bylo pojednáno – v tomto smyslu především nikoho nikam nevytlákal (a to i v případě, že by – nyní již teoreticky – byl v dalším jednání uznán vinným). Tím samozřejmě mizí jedna z podstatných okolností teorie organizované skupiny. Je zřejmé, že nejprve se dohodl nejméně obžalovaný [příjmení] a [příjmení], a to zřejmě pouze na „první fázi“ – od zavedení poškozeného do koupelny po jeho napadení obžalovaným [příjmení], když stran napadení s tímto postupem musel být obžalovaný [příjmení] nejméně srozuměn, neboť následně jednal s poškozeným obdobně, byť ne tak razantně. To jsou ovšem pouze dvě osoby, které pro naplnění pojmu organizované skupiny nepostačují.

90. Je skutečností, že následně se jako pomocník přidal obžalovaný [příjmení], který evidentně viděl, a tedy věděl o dalším jednání vůči poškozenému. Je však třeba říci, že celé jednání všech obžalovaných se vyznačuje spíše jakou chaotičností, resp. improvizací v danou dobu, takže nelze dle vrchního soudu mluvit o plánovitosti a koordinovanosti, jak pojem organizované skupiny vyžaduje, a jak by tím také byla společenská škodlivost a závažnost jednání obžalovaných podstatně zvýšena. Ze všech těchto důvodů vrchní soud souhlasí s tím, že jde „pouze“ o zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

91. Ze shora uvedených důvodů vrchní soud napadený rozsudek v odsuzujícím výroku stran obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [anonymizováno] zrušil, a sám rozhodl v intencích shora uvedených názorů, jak je také již výše uvedeno.

92. Zároveň musel vrchní soud zrušit i zprošťující výrok stran obžalovaného [příjmení], neboť v napadeném rozsudku došlo fakticky k tomu, že obžalovaný [příjmení] byl pro stejný skutek současně odsouzen i obžaloby zproštěn.

93. Pokud jde o uložené tresty, v závislosti na změně rozsudku je také vrchní soud korigoval.

94. Obecně lze uvést, že nešlo o „klasickou“ loupež, přepadení zcela nevinné osoby. Faktem je, že šlo o podnikatelské neshody, na které obě strany pohlížely jinak, a nepochybným bylo, že poškozený měl vůči obžalovanému [příjmení] při ukončení vzájemné spolupráce jistý, maximálně několika desetitisícový, dluh. To mohlo vyvolat u všech obžalovaných, kteří byli uznáni vinnými (konec konců i u obžalovaného [příjmení]) jakousi pseudovíru v oprávněnost jejich jednání, které ale bylo samozřejmě naprosto nepřijatelné.

95. U obžalovaného [příjmení] vrchní soud dále zhodnotil, že jde o osobu dosud netrestanou, zvážil jeho osobní život, jakož i skutečnosti uváděné v konečném návrhu, resp. odvolání k tomuto, k čemuž nebylo nutné doplňovat dokazování. Obžalovaný [příjmení] vešel v jednání s poškozenými, a zaplatil jim poměrně vysoké částky, což je evidentní snaha o nápravu, byť své jednání popírá. Není průkazné, že by se u obžalovaného [příjmení] jednalo o nějaké opakované jednání, a je tak nutné dospět k závěru, že se jednalo o ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu života. Obžalovaný [příjmení] pak má rodinu, o kterou se stará, a zjevně i jinak sociálně pomáhá osobám v nouzi, např. i pokud jde o válku na Ukrajině.

96. Ze všech shora uvedených důvodů je vrchní soud toho názoru, že u tohoto obžalovaného postačí ještě trest odnětí svobody podmíněně odložený. Protože šlo o do určité míry o organizování trestné činnosti a přemluvení k účasti na trestné činnosti jiných osob, uložil soud trest mírně zvýšený nad spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání tří roků. Protože se však obžalovaný [příjmení] zná a stýká s osobami zjevně kriminálně závadovými, které i přiměl k účasti na trestné činnosti, byla mu podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku stanovena delší zkušební doba, v trvání čtyř, která by měla být dostatečnou pro ověření toho, zda jde skutečně o jedince jinak bezúhonného.

97. Zcela jiný přístup bylo nutné zvolit u obžalovaných [příjmení] a Sosny, a to zejména s ohledem na jejich trestní minulost. Uložit jim tak tresty odnětí svobody podmíněně odložené naprosto nepřichází do úvahy.

98. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný [příjmení] má celkem 12 záznamů v opisu rejstříku trestů, a to i pro násilnou trestnou činnost, i pro trestný čin loupeže. Naposledy vykonával trest odnětí svobody i v průběhu aktuálního řízení. Byl to on, který fyzicky napadl poškozeného, a i následně mu vyhrožoval. Na druhou stranu přihlédl vrchní soud k tomu, že intenzita napadení poškozeného nebyla vysoká, u poškozeného nedošlo ani ublížení na zdraví (ve smyslu trestního zákoníku). Proto byl obžalovanému [příjmení] uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků, pro jehož výkon byl podle běžných zákonných podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

99. U obžalovaného [příjmení] lze sice konstatovat nejnižší stupeň závažnosti trestného jednání, ale na druhou stranu nelze přehlédnout, že se trestného jednání dopustil zcela nepochybně ve zkušební době podmíněného odsouzení, a v opisu rejstříku trestů má 16 záznamů. Proto trest odnětí svobody v trvání 2 roků nepodmíněně je trestem zcela odpovídajícím. Pro výkon trestu byl také podle běžných zákonných podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

100. Vrchní soud tedy v souladu se shora uvedeným obsahem rozhodl sám, když znovu rozhodl o vině a trestu u obžalovaných [příjmení], [příjmení] a Sosny, a odvolání státního zástupce stran obžalovaného [příjmení] zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Městského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněných, obvinění pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká. Obvinění mohou dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto

označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 17. ledna 2023

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu